

El gran basar de Banyoles

La 82a Fira del Cop d'Ull va reunir ahir al passeig Dalmau uns 150 antiquaris i brocanters en el marc de les Festes d'Agost de la ciutat de l'estany
Com sempre, les parades van atraure un gran nombre de visitants

Una de les 150 parades que hi havia ahir al matí al passeig Dalmau, on van acudir un gran nombre de visitants R.E.

Assegut en una cadira sota un plàtan del passeig Dalmau, l'Ernest Comas, brocater aficionat de Llers, observa els possibles clients que circulen davant la seva parada d'eines de pagès antigues, làmpades, gerres de vidre, balances, cànirs d'aram, telèfons de roda... Un home li compra un cavallet de pintor. L'Ernest, de 76 anys, ens assegura que no falta mai a la Fira del Cop d'Ull de Banyoles, des que es va organitzar per primer cop, ara fa 41 anys. Com que amb la pandèmia han desaparegut algunes d'aquestes trobades de brocanters i antiquaris, la cita de l'endemà de la Mare de Déu d'Agost a la ciutat de l'estany és més obligada que mai. Va descobrir aquesta afició –explica– quan, exercint la seva professió de pintor, de tant en tant havia de restaurar peces velles. Allò el va enganxar i ja fa mitja vida que adquireix materials –de cases de

pagès o de col·legues– per restaurar-los i mirar de vendre'ls. “Ho faig perquè m'agrada, és una afició. Abans es venia molt, ara no compensa, compro més que no pas venc i a casa està ple de trastos”, admet l'home. Els compradors –hi afegeix– són gent gran. “Els joves van a IKEA”, es queixa, mig rient.

El seu aparador de peces tan diverses és un exemple del què és la Fira del Cop d'Ull: un gran basar on hi ha de tot. Passejar-s'hi és un exercici agradable de tafania que pot arribar a ser divertit i profitós, segons què estiguis buscant. En Lluís Pagès, secretari del Centre Excursionista de Banyoles (CEB), l'entitat que n'organitza dues cada any (l'altra és sempre el Dilluns de Pasqua), recorda haver-hi vist uns cascs de guerrer xinesos i unes creus processionals d'Etiòpia. Això, però, és una excepció. Ahir, com en altres edicions d'aquesta fira, em van cridar l'atenció les gorres, banderins i insígnies de l'exèrcit soviètic i també les caps de sabó Eise, que no recordava haver vist des que era petit. A un altre potser el van atraure les peces de Scalextric, els cotxes de llauna que van amb corda, els discos de vinil de grups perduts en el temps, esculpetes de gust dubtós o monedes antigues.

En una parada hi venien algun signe falangista, un fet del qual es va queixar un regidor de l'oposició municipal.

Aquest any hi havia uns 150 venedors –majoritàriament catalans, però també de l'Aragó– que ocupaven tot el passeig. “Passem el sedàs, no pot venir qualsevol”, assegura Pagès. La norma que regeix aquesta trobada tan emblemàtica és que només poden participar-hi antiquaris i brocanters, no pot anar-hi –per entendre'ns– un particular que ha canviat de pis i es vol treure trastos del cim. Hi acudeixen tant aficionats com l'Ernest com professionals, per als quals no vendre tant com abans sí que és un maldecap. Quant al públic, sempre nombrosíssim, ahir abundava la gent de Banyoles, que està celebrant les Festes d'Agost, però també de molts punts del país.

Publicat a:

-El Punt Avui. Girona 17-08-2021, Pàgina 25

Font del document: <http://www.elpuntavui.cat/societat/article/5-societat/2015662-el-gran-basar-de-banyoles.html>